

Μετοχ. 1) Ὁ ἡύξημένος εἰς ἡλικίαν, ἐπὶ ἀνθρώπου κοιν. : Παιδὶ μέσ' ἔς τὰ χάδια ἀναθρεμμένο. Εἶν' ἀναθρεμμένος ἔς τὴν πόλιν - ἔς τὸ χωριό. Ἀναθρεμμένος ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του κοιν. Ἀναθρεμμένα δὲ εἶναι τὰ παιδιὰ δούκ' εἶν' ἄξα νὰ φέρουνε κ' ἕνα ὁμαράκι (γομαράκι, δέμα ξύλων φερόμενον ὑπὸ ἀνθρώπου) Ἀπύρανθ. || Ἄσμι.

Ἀρχισε γλῶσσα μου πικρή, χεῖλη φαρμακωμένο, κ' ἐσὺ κορμί μου θλιβερό ἔς τὰ πάθη ν'εθρεμμένο, τὰ πάθη μ' εἶν' ἀρίθμητα καὶ μετρητὰ δὲν ἔχουν Νίσυρ.

Ὁ πρωτογῆος τῆς μάνας του σταυρὸς μαλαματένης καὶ μὲ τοῦ μόσκου τὸ κλωνὶ εἶναι ἀνεθρεμμένος

Χηλ. Συνών. ἀναστημένος (ιδ. ἀναστένω), μεγαλωμένος (ιδ. μεγαλώνω). β) Εὐρωστος, εὐτραφής Ἀθῆν. Κρήτ. (Βιάνν.) κ. ἄ. : Ἀναθρεμμένο ἄλογο - γαῖδοῦρι κττ. Ἀθῆν. Γαῖδαρος ἀνεθρεμμένος Βιάνν. Συνών. θρεμμένος (ιδ. θρέφω). 2) Ὁ λαβὼν ὠρισμένην ἀνατροφὴν καὶ ἀποκτήσας ὠρισμένας συνηθείας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἐὼ ἤμουν ἔς τὸ σπῖτι μας ἀλλεῶτικα ἀνεθρεμμένη κ' ἤρθα πὰ κ' ἠῦρξ' ἀλλεῶτικα. Συνών. μαθημένος (ιδ. μαθαίνω), συνηθισμένος (ιδ. συνηθίζω).

*ἀναθρηνημός ὁ, ἀναθρημός Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθρηνῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. κρατῶ - κρατημός, λυπῶ - λυπημός, τρυγῶ - τρυγημός κττ. Τὸ ἀναθρημός καθ' ἀπλολογίαν.

Θρηῆνος, κοπετός : Γί'κ' ὁ ἀναθρημός. Συνών. θρηνημα, θρηνημός, θρηνηλόγι, θρηνηλογιά, θρηῆνος, κλάψιμο.

ἀναθρηνῶ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 329

Τὸ μεταγν. ἀναθρηνῶ.

Κλαίω, θρηνῶ : Ποίημ.

Τυφλωμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα τὸ ποντίκι ἀναθρηνεῖ.

ἀναθρονιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναθρονιάζομαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. θρονιάζω.

Μέσ. κάθημαι ἀνέτως, ἀναπαντικά, χωρὶς νὰ φαίνωμαι διατεθειμένος νὰ σηκωθῶ : Τί μοῦ ἀναθρονιάστηκες ἔς τὸν καναπέ; Συνών. στρογγυλοκάθομαι.

*ἀναθροφάδι τό, ἀνατροφάδι Θράκ. (Περίστας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Πλέγμα τετράγωνον ἐκ καλάμων μήκους δύο περίπου πήχεων, κεχρισμένον διὰ κόπρου βοός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τρέφουν τοὺς μεταξοσκώληκας. Συνών. ἀναθροφάρι 3, καλαμωτή.

ἀναθροφάρι τό, ἀνετρεφάρι Θράκ. (Μυριόφ. Περίστας.) ἀναθροφάρι Δ.Κρήτ. ἀνεθροφάρι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. θροφάρι.

1) Ζῶον ἀκολουθοῦν καὶ θηλάζον τὴν μητέρα του, ζῶον σιτευτόν, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἐπὶ βρέφους Κρήτ. Συνών. ἀκόλουθο 1, θρεφτάρι, θρεφτό, θροφάρι.

β) Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον ὀρφανόν, τὸ ὁποῖον θηλάζει ἄλλην μητέρα Κρήτ. Συνών. ἀναδεσάρι, ἀναδεσιάρικο. 2) Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν ποιμένων χαρίζει εἰς συνάδελφόν του ἀπολέσαντα τὸ ποῖμνίον του διὰ νὰ ἀνασχηματίσῃ αὐτὸ Κρήτ. Συνών. χαρισάρι. 3) *Ἀναθροφάδι, ὁ ιδ., Θράκ. (Μυριόφ. Περίστας.)

ἀναθροφή ἡ, ἀνατροφή λόγ. κοιν. ἀνατροφὴ βόρ. ιδιῶμ. ἀναθροφή κοιν. ἀναθροφή βόρ. ιδιῶμ. ἀνεθροφή Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ν'εθροφή Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνατροφή.

1) Τὸ νὰ ἀναθρέψῃ τις, νὰ μεγαλώσῃ ἐν μικρὸν παιδίον, ἐκτροφή κοιν. : Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν ἔχει κόπο κοιν. || Φρ. Εἶναι ἀπάνου ἔς τὴν ἀνατροφή (ἐπὶ οἰκογενειάρχου ὑποχρεωμένου νὰ τρέφῃ πολυμελὴ οἰκογένειαν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καλὴ ἀνατροφή! (εὐχὴ πρὸς γυναῖκα μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τεσσαρακονθήμερου ἀπὸ τῆς γεννήσεως) Σάμ. || Ἄσμι.

Νάνι του ποῦ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνο τῆς ὑγείας του, τὸν ὕπνο τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς μεγαλωσύνης

(βανκάλ.) Νίσυρ. β) Τὸ ἀνατρεφόμενον, ἐκτρεφόμενον παιδίον Κρήτ. : Φρ. Διαόλου ἀναθροφή! (ἐπὶ παιδίου ἀτάκτου). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νεοφ. Ἐγκώμ. Διομήδ. (Anal. Boll. 26,213,9) «ἦν δὲ ὁ μεῖραξ ἀνατροφή τε καὶ μαθητεία Τριφυλλίου τοῦ μεγάλου». Συνών. ἀνάθρεμμα 1. Πβ. ἀναθροφάρι. 2) Διαπαιδαγώγησις, ἐκπαίδευσις κοιν. : Ὁ δεῖνα ἔχει -πῆρε καλὴ ἢ κακὴ ἀνατροφή. Κορίτσι -παιδὶ μὲ ἀνατροφή (ἐνν. καλή). Τοῦ ἔχει δώσει ἡ μητέρα του ἀνατροφή καθὼς πρέπει κοιν. Κακὴ ἀνεθροφή 'χον δὲ κοπέλλια του ('χου = ἔχουν) Κρήτ. || Γνωμ. Κατὰ τὴ συνανατροφὴ καὶ ἡ ἀνατροφὴ (ἐκ τῶν κακῶν ἢ καλῶν συνανατροφῶν ἐπηρεάζονται πολὺ τὰ ἦθη τοῦ ἀνθρώπου) Ἡπ. Συνών. ἀνάθρεμμα 3.

ἀναθροφίγια τά, ἀνετροφίγια Α.Κρήτ. ἀναθροφίγια Δ.Κρήτ. ἀνεθροφίγια Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίγια. Περί τοῦ ὁμοίου σχηματισμοῦ πβ. τὰ ὅμοια βουλλωτίγια, βρετίγια, θρεφτίγια κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ διὰ τὴν ἀνατροφὴν παρεχομένη ἀμοιβή, τροφεία ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. Συνών. θρεφτίγια.

2) Ἡ παιδικὴ ἡλικία Δ.Κρήτ. : Σ' εἴ' ἀναθροφίγια μου δὲ δὲ θυμοῦμαι γὼ ἐτουτανὲ τὰ πράματα. Κατὰ ἀνεθροφίγια εἶχενε.

ἀναθροφικός ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀναθροφικὴ Θήρ. Ἴος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Τὸ θηλ., κόρη ὡς ἴδιον τέκνον ἀνατρεφόμενη ὑπὸ ἄλλης οἰκογενείας, κόρη θετῆ : «Τὴν θυγατέρα τοῦ υἱοῦ του κύρ Ἰωάσαφ ὡς ἀναθροφικὴν» (ἐκ διαθήκης τοῦ 1816). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναθρεφτικός.

ἀναθυμεθὴ ἡ, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐνεθυμέθα ἄορ. τοῦ ρ. ἀναθυμοῦμαι, δι' ὃ ιδ. ἀναθυμίζω. Εἰς τὸν σχηματισμὸν πάντως ἐπέδρασε καὶ ὁ ἐνεστ., διότι ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἐνεθυμεθῆ.

Τὸ νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς τινὰ ἀπόντα, ἀνάμνησις : Παροιμ. φρ. Ἀναθυμεθὴ καὶ μὴ κατασυρμονή (ἀναπολοῦντες ἀπόντα πρόσωπα καὶ τὰς κακὰς πράξεις ἢ τὰ ἐλαττώματα τῶν ὡς μὴ τοὺς κατηγορῶμεν. κατασυρμονή = καταλαλιά, κατηγορία). Συνών. ἀναθύμημα, ἀναθύμησι, ἀναθυμιά, ἀναθύμισμα, ἀνακάλημα, θύμησι. Πβ. ἀθιβολή 4, ἀναβολή 8, ἀναγορεῖα 1, ἀναθιβολή 1.

ἀναθύμημα τό, Κέρκ. —Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 320 —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

